

Arrest

nr. 45 850 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI, loco advocaat P. STRAUVEN, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 december 2008, verklaart er zich op 18 december 2008 vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 3 maart 2010, verstuurd op 4 maart 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in mizan 1342 (Afghaanse kalender; 23 september - 22 oktober 1963) in het dorp Kakakhel van het district Mahmood Ragi, provincie Kapisa. In 1358 (ca 1989) verhuisde u naar de hoofdstad Kaboel. U behaalde er uw diploma van middelbaar onderwijs en deed er vervolgens uw legerdienst. Van 1370 tot 1378 (ca 1991 tot 1999) werkte u in Kaboel als werknemer bij het bureau voor brandstoffen en gas van het

ministerie van handel. In 1380 (ca 2001) keerde u naar uw geboortedorp terug. In de maand sambula van 1375 (23 augustus - 22 september 1996), iets voor de taliban Kaboel veroverden, kocht u een stuk bouwgrond in de wijk Khaikhana van Kaboel. Doordat er zich een militaire post op uw stuk grond bevond, kon er niet met de bouw van een huis van start gegaan worden. In hamal 1382 (21 maart - 20 april 2003) werd de militaire post verwijderd maar toen u de werken wou aanvangen, zag u dat commandant Shalala reeds bezig was een huis op uw stuk grond op te richten. Toen u om nadere uitleg ging vragen, viel Shalala u aan en verwondde hij u. U slaagde er echter in te ontsnappen. Van een immo-makelaar vernam u dat u geen kans had uw eigendom van de commandant terug te vorderen en dat u er goed aan deed aan uw eigen veiligheid te denken. U keerde onmiddellijk naar Kakakhel terug maar uit vrees voor de invloed van commandant Shalala in uw streek besloot u vijf dagen later Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan op 15 mizan 1382 (7 oktober 2003). Na een jarenlang verblijf in Iran en Turkije kwam u op 12 december 2008 in België aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een tijdelijk eigendomsattest, een bouwaanvraag, een betalingsbewijs en een doorverwijzing i.v.m. uw tewerkstelling neer."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door verzoeker niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekers kennis van commandant Shalala is uiterst beperkt;
- het is erg ongeloofwaardig dat verzoeker zijn vaderland verlaten heeft louter op basis van zeer beperkte informatie over de door hem gevreesde persoon, veronderstellingen over zijn invloed en de weinig onderbouwde adviezen van onbekenden;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop hij de informatie verkreeg die hem deed besluiten om Afghanistan te ontvluchten;
- verzoeker legt geen enkel document neer waaruit de gevreesde vervolging blijkt;
- er is geen sprake van een legerpost op de documenten over de aankoop van de bouwgrond;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop hij voor het eerst naar zijn bouwgrond terugkeerde;
- op dit ogenblik is er voor burgers noch in de stad Kaboel, noch in het district Mahmood Raqi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, van de inhoudelijke motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal zelf van oordeel is dat de veiligheidssituatie in 2009 in Afghanistan globaal verslechterd is. Verzoeker voert aan dat het UNHCR-rapport van 6 oktober 2008 dan ook achterhaald is en stelt vast dat de Commissaris-generaal toch nog naar dit rapport blijft verwijzen.

Verzoeker voert aan dat volgens het UNHCR-rapport van juli 2009 Kaboel en haar omgeving bijzonder gevaarlijk zijn. Bovendien blijkt uit hetzelfde rapport dat burgers er wel degelijk een groot risico lopen ook al zouden ze het hoofddoelwit niet zijn.

Hetzelfde rapport vermeldt dat de meest dramatische verandering in het gewapend conflict zich onder meer heeft voorgedaan in Kapisa.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van de rechtszekerheid en de gewekte verwachtingen omdat het Commissariaat-generaal in zijn beleidsnota van 18 februari 2010 duidelijk stelt dat burgers uit Kaboel en Kapisa subsidiaire bescherming moeten krijgen.

2.2. De Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Zo stelde de Commissaris-generaal vast dat hoewel deze persoon aan de basis van zijn vertrek lag, verzoekers kennis van commandant Shalala uiterst beperkt is, legde hij tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop hij de informatie verkreeg die hem deed besluiten om Afghanistan te ontvluchten en legt hij geen enkel document neer waaruit de gevreesde vervolging blijkt. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. De Raad is van mening dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en sluit zich bij de motivering van de bestreden beslissing aan. Gelet op de ongeloofwaardigheid maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij geboren is in het dorp Kakakhel in het district Mahmood Raqi en dat hij lange tijd in de stad Kaboel gewoond heeft. De Commissaris-generaal betwist deze afkomst niet en verzoeker heeft ze nog eens bevestigd in zijn verzoekschrift. Hij maakt echter niet aannemelijk dat er in het district Mahmood Raqi en in de stad Kaboel een conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de Cedoca-rapporten van 19 en 20 november 2009 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur, met betrekking tot wederrechtelijke dodingen, stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. De Commissaris-generaal bevestigt in zijn beslissing dat er in Afghanistan gebieden zijn waar de taliban permanent aanwezig zijn, er aanhoudend gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. Afghaanse asielzoekers uit deze gebieden komen in beginsel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

In zijn beleidsnota stelt het Commissariaat-generaal dat het subsidiaire bescherming toekent aan Afghaanse asielzoekers die afkomstig zijn uit bepaalde districten van de provincie Kaboel en uit bepaalde districten van de provincie Kapisa.

Volgens het Cedoca-rapport van 19 november 2009 bestaat het geweld in de stad Kaboel vooral uit zelfmoordaanslagen en berm bommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor berm bommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Een analyse van ANSO geeft aan dat er in de eerste negen maanden van 2009 in Kaboel negen zelfmoordaanslagen zijn geweest, waarvan er zeven tegen internationale troepen waren gericht. Bij deze zeven aanslagen zouden minstens 39 burgers zijn omgekomen. Uit het Cedoca-rapport blijkt aldus dat het geweld plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker verwijst naar het UNHCR-rapport van juli 2009 waaruit blijkt dat het aantal aanvallen in de provincie Kaboel is toegenomen en burgers het risico lopen slachtoffer te worden van bommen, splinterbommen, zelfmoordaanslagen en zelfgemaakte springtuigen. Verzoeker toont aldus niet aan dat in de stad Kaboel een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het Cedoca-rapport van 20 november 2009 blijkt dat de Afghaanse overheid het district Mahmood Raqi eind april 2009 als een zone met laag risico omschreef voor de dreiging bij de verkiezingen. ANSO stelt dat in de periode van maart tot augustus 2009 in verschillende districten van de provincie Kapisa aanvallen plaatsvonden tegen patrouilles en districtsgebouwen. Het district Mahmood Raqi is volgens ANSO echter geïsoleerd van de actiegebieden van de antiregeringselementen. Het UNHCR-rapport van juli 2009 waarnaar verzoeker verwijst, vermeldt dat de meest dramatische verandering in het gewapend conflict zich onder meer heeft voorgedaan in de provincie Kapisa maar heeft het niet in het bijzonder over het district Mahmood Raqi. Verzoeker toont aldus niet aan dat in het district Mahmood Raqi een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande is de Raad van mening dat de motieven van de bestreden beslissing kenbaar, feitelijk juist en in rechte aanvaardbaar zijn. De beslissing staat niet in wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt en is niet in strijd met gewekte verwachtingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER